

Kafam ölüm ve aşkla meşgul. Hangi ölüm, hangi aşk?

Aklımın çeperinden sızan hatıralar, kaldırımların yaralara kumlu rüzgar üflediği, kum tanelerini çıkarmak için çabalarırken yaraları ilk günkü hale getirdiğim, kendimi o an orada bırakıp ruhumu bir turşucunun kavanozlarına hapsetmek ve bir ekşilik olarak varlığımın özünü bulmayı umduğum adımlar...

Beni nereye götürüyorsunuz?

Kendimi ellerime teslim ettiğimde yazdığım yazıları tanımadığım gibi, ayaklarıma teslim ettiğimde gittiğim yerleri de tanımıyorum. Bilinen sokakların taşlarıyla döşenmiş bir tiyatro salonu, birazdan az öteden bana her şeyin bittiğini söyleyecek yönetmen ve ben bu sahnede her zaman olduğu gibi oyunun sonunu görebileceğim. Babam çıkacak, sonra dedem, tüm ölmüşler ve yaşayanlar bir arada bana bu oyunun gerçek anlamını söyleyecekler.

Hayır, böyle bir şeyin asla olmayacağını, önüme çıkan her kişinin kendini rolüne kaptırmış biri değil, bir *insan* olduğunu biliyorum, ama inanmak, *ah* inanmak.

İnanmak istemiyorum bütün bu geçmişin manasız olduğuna, yarım kalmış hikayelerin, verilmiş sözlerin, konuşulmuş kelimelerin boşa gittiğine, zamanın bir video gibi kaydedilmediğine ve bir gün bunları en azından seyredebileceğime... Her şeyin kaydedildiğini anlatmaya çalıştığım da nasıl gülmüştü o kız bana, *Nerede saklıyorlar o kadar videoyu?* demişti, *Her ana bir evren daha gerekir, herkesin kalp atışlarını kaydettiğini düşünsene...*

Hayır, sanırım ondan önceydi, ilk tanıştığımızda şöyle bir bakmış ve benden zarar gelmeyeceğine inanmıştı; bütün ilgi çekme çabalarım gülmüş olmalı, sonradan ben de anladım sevmeyeceğimi bildiğim birinin seilmek için attığı taklaların nasıl da komik olabileceğini... Kimseye gülemedim, anlatılan benim hikayemdi.

Adını hatırladıkça beynimin aynı yerine, ama hep aynı yerine bir sızı giriyor, büzüşüyormuş gibi. Hayalimde açmaya çalışıyorum, orada bir düğüm olduğunu hayal ediyorum, sonra yavaş yavaş çözülüyor düğüm, acele etmeden yumağın en ortasında ne olduğunu bulmaya çalışıyorum, üfleyeceğim ve silinip gidecek kafamdan...

Düğümü çözülüp gergin bir ip olduğunda bile hatırlamaktan üç gün uzak durabildim. İpi koparamadım. Düğüm yeniden oradaydı.

Aşk ve ölüm. Ölümün nasıl olacağını biliyorum, uyumak gibi, acı çekerek uyumak gibi belki, ıslak elimden kayan bardağı tutamamak gibi, karanlıkta bir duvar bulamamak gibi, biliyorum ölümün nasıl olacağını, mesele aşkın nasıl olduğu.

Adaletsizlik insanın bir kere ölüp, birçok kere aşık olmasında, ben olsam bir kere aşık olup, defalarca ölen bir insan yarattırdım. Ölüm o zaman kimseyi şimdiki gibi etkilemezdi, aşk da öyle, çünkü bilirdik ki en fazla bir kere aşık olacağız, o da kaçınılmaz.

Düğüm

Şimdi, geçmişin tüm isimlerini beynimden bir makasla kesmek istiyorum. Biliyorum nerede olduğunu nasılsa, ufacık bir yer, girip oradan alacağım düğümü.

Yetiş, yetiş, sen çabuk ambulans çağır...

Ne oldu?

Otobüsün aynası çarptı kafasına.

Bak bu sefer başbaşa kaldık, hani bunların kaydı yoktu?